

Vzpomínky na Bulharsko 2012

Když jsem se dozvěděla, že mám být v pondělí ve 4:30 ráno na letišti, zděsila jsem se. Představa, že mám vstávat ve 3 ráno, byla strašná. Na letišti mě přepadla panika. Jaké to je? Nikdy jsem neletěla. Koukala jsem, jak přistávají a vzlétají nová letadla. Pak nastal čas, kdy jsem já sama měla jít do letadla a odletět. Nejdříve jsme se při rozjíždění letadla zabořili zády do sedaček, a když letadlo vzlétalo, zatlačilo nás to do sedadla ještě více. Nevím, z čeho jsem měla strach. Vždyť to bylo jako jízda autobusem, jen to víc hučelo. A ten výhled by mi kdekdo záviděl.

Ve Frankfurtu při přesedání jsme měli hodně času, tak jsme šli na kávu. V kavárně nám ale nerozuměli ani anglicky, ani německy. Nebo jsme na ně mluvili německy, a oni nám odpovídali anglicky. Byli jsme na cestě do Bulharska. Byl to náš první výjezd v rámci dvouletého mezinárodního projektu programu Comenius.

Po příletu do Sofie jsme se zděsili. Na letišti nebylo skoro nic. Žádný obchod a skoro žádný ruch - hrozně málo odletů a příletů letadel. Na letišti jsme se chvíli pozorovali s dvěma muži. Posléze jsme zjistili, že vlastně patří k nám. Byli to další partáči z našeho mezinárodního programu - Španělé. Jen jsme se nikdy předtím ještě neviděli. A první slova, která pronesl Juan José? „Jak še maš?“

V hotelu jsme se pak seznámili s velmi příjemnými Italy a Poláky. Další den jsme se setkali v chlapecké škole Professional High School of Lifting Construction and Transport Equipment „G. S. Rakovski“, Pleven s domácími Bulhary. Kluci z naší partnerské školy toho moc nenamluvili a vypadali, jako kdyby poprvé v životě viděli holky. Vystoupili jsme s prezentací o naší škole a pověděli jsme kolegům i něco o našich tradicích a zvycích. Pak jsme si prohlédli jejich školu. Třídy se nám docela líbily. Samozřejmě jsme také museli zkontrolovat toalety. Nezklamaly. Opravdu to byly ty turecké. Na Balkáně přece běžná věc. Bulhaři se nás pokusili naučit některá slovíčka svého jazyka. No, moc úspěšní nebyli.

Velmi zajímavá byla návštěva kulturního střediska. Navštívili jsme zkoušku pěveckého sboru a zhlédli vystoupení folklorního souboru. Předvedli nám tradiční bulharské písně a tance. Mohli jsme si také vyzkoušet práci na hrnčířském kruhu. Vyrobili jsme stojánky na vejíčka (do poslední chvíle jsme ovšem nevěděli, co to bude, protože paní učitelka mluvila jenom bulharsky).

Jídlo v hotelu bylo dobré, ale každý večer jsme měli grilované maso, šopský salát (do něhož každý den přidávali novou ingredienci, aby ho vylepšili) a dezert. Ráno byla snídaně ve formě švédských stolů. K obědu byla polévka, hlavní chod a vždy nějaké ovoce.

Náš program byl hodně nabitý. Nejdříve nás přijal na radnici v Plevenu pan starosta. Dále jsme navštívili etnografické muzeum a skanzen Etara. Řemeslníci tam předváděli své umění. Vyráběli misky ze dřeva, stříbrné šperky, obojky, pásky, uzdy pro koně, dřevěné hračky i sladké laskominy. A dalo se to i koupit. Poobědvali jsme ve středověké krčmě. Objednali jsme si jídlo a nestačili se divit – přinesli nám ho totiž v litinovém kotlíku. Nejdříve jsme si mysleli, že si z nás dělají legraci, ale nic takového.

Po návštěvě skanzenu jsme jeli na „Coverbridge“ v Lovechu, což je zastřešený most plný krámků. Poslední večer jsme se všichni sešli na závěrečné večeři. Podávaly se tam čtyři chody a hodně se tancovalo. Dokonce nám upekli nádherný dort s nápisem „A VISUAL TRAVEL TO TRADITIONS“, což je oficiální název našeho projektu. Při představě, že se další den všichni zase rozjedeme do svých rodných zemí, se nikomu nechtělo z restaurace odejít.

Poslední den byl poněkud hektický. Trochu se změnil čas odletu Italů a do Sofie se muselo jet už v 7:30. Pro nás trochu smůla. Museli jsme na letišti čekat asi 3 hodiny. Pozorovali jsme alespoň letadla, která přistávala v Sofii. Nejzajímavější ovšem bylo sledovat, jak zacházejí s našimi zavazadly. Konečně přišel čas, kdy jsme mohli nastoupit. Letadlo mělo trochu zpoždění, a tak jsme málem nestihli spoj z Frankfurtu do Prahy. Naštěstí na nás při výstupu z letadla čekal speciální autobus, který nás odvezl až k letadlu do Prahy. Než v letadle stačili rozdat jídlo a pití, už jsme přistávali na ruzyňském letišti.

Cesta do Bulharska byla moc zajímavá. Procvičili jsme si angličtinu a nasbírali nové zkušenosti. A hlavně: WE´VE MADE NEW FRIENDS!

Michaela Bělinová, Petra Hašková 3. B

Polsko, Lagiewniki 2013

Naše putování za polskou kulturou začalo ve škole v Lagiewnikách. Každá škola prezentovala a předvedla svoji folklórní píseň a tanec. Naše skupina slavila úspěch s kalamajkou. I když je to jednoduchý tanec, tak zvedl všechny přítomné studenty k tanci a posloužil k probourání ledů. Na pořadu dne byly i klidnější činnosti jako například tvorba plakátů, které představovaly zašlé, ale znovu ožívající tradice a řemesla. My jsme měli připravené kováře, košíkáře a voráře. Potěšila nás také prohlídka školy, která byla velmi moderní a byla tam super tělocvična.

Další den jsme se setkali s místními politiky, jeli jsme na výlet do Ząbkowice Śląskie, kde jsme si prohlédli fascinující, ale velmi neobvyklý palác Pieszyce. Mimo jiné jsme si jeli prohlédnout

Wroclaw, která je hlavním městem dolního Slezska. Po celou dobu našeho pobytu nás provázely nízké teploty a spousta sněhu. Díky tomu jsme si užívali zimních radovánek a zároveň se během koulování poznali.

Poslední den našeho pobytu jsme ještě navštívili dřevěný kostelík ve Świdnici, který je součástí památek UNESCO. Hlavní program nás ale čekal po večeri. Zatančili jsme si polské folklórní tance a přispěli písněmi během karaoke.

Následující den jsme strávili na cestě domů. Cestou jsme vzpomínali na naše kamarády z Itálie, Polska, Turecka, Španělska a Bulharska.

Praha

Březnový týden od 18. do 22. byl nabitý, hektický, ledový, ale také zajímavý, plný vřelých setkání, aktivit, přátelství a nových zážitků. Naše škola hostila 3. setkání účastníků projektu A Visual Travel to Traditions (Vizuální putování za tradicemi). Sjelo se k nám 42 hostů z partnerských škol z Bulharska, Itálie, Polska, Španělska a Turecka.

Po slavnostním uvítání přišla první „ochutnávka“ Česka – powerpointové prezentace o Praze, České republice, o českých hmotných i nehmotných památkách zapsaných na seznamu UNESCO, o českém školství a o naší škole. Odpoledne jsme se v netypicky nepříjemném počasí letošního předvelikonočního času vydali poprvé poznávat krásy Prahy: tentokrát okolí školy – Staroměstské náměstí, Židovské Město, Ungelt, Obecní dům, Prašná brána, Dům U Černé Matky Boží a Královskou cestou až na Karlův most, památku, kterou si samozřejmě nikdo nemohl nechat ujít.

Horký čaj a domácí koláče (které obstarali jak studenti a jejich rodiny, tak profesorky školy) pomohly zahnat únavu a chlad a všichni jsme pak mohli se zájmem sledovat filmy jednotlivých zemí o oslavách jednoho zimního a jednoho jarního svátku. Některé byly nám docela blízké, jiné - třeba turecké nebo španělské – zase pro nás naprosto neobvyklé.

Další den zahájila prohlídka Pražského hradu. Tak jako předešlý den i tentokrát se zasvěceným výkladem profesionální průvodkyně paní profesorky Ziegové. Sluníčko se na nás sice trochu usmálo, ale neohřáli jsme se ani v nádherných prostorách Svatovítské katedrály, Vladislavského sálu a Svatojiřské baziliky, o domečcích ve Zlaté uličce nemluvě. Navzdory mrazivému počasí naši hosté si tuto návštěvu užili, Hrad na ně udělal velký dojem.

A pak jsme honem spěchali (pokud to v padesáti lidech vůbec lze) po Zámeckých schodech dolů, abychom včas stihli slavnostní přijetí paní radní pro školství JUDr. Chudomelovou v Brožíkově síni Staroměstské radnice. Pro nás to byla velká pocta a neobyčejný zážitek. Ale na druhou stranu i slavnostní prostory Staroměstské radnice nezažívají asi každý den, aby si studenti odborné školy

s sebou přivedli vlastního (!) nefalšovaného dudáka v kroji. Marek Douša, student informačních technologií, osvěžil slavnostní ceremoniál směsí lidových písniček. To je jen další příklad toho úžasného propojení starého světa tradic se současným světem moderních technologií. Nejen naše hosty, ale nás všechny pohltila slavnostní atmosféra starobylých radničních sálů, kam se obyčejný návštěvník hned tak nedostane. Komu se kdy poštěstí dostat se do věže za apoštoly a vidět je pochodovat ZEZADU? A následovat okrojovaného

hrajícího dudáka přes zaplněné velikonoční trhy Staroměstského náměstí – to byl zážitek sám o sobě.

Nicméně další zážitky následovaly. Kluci a holky z Bulharska a Turecka a ostatních zemí se učili plést pomlázky, zdobili – po svém i po našem – velikonoční kraslice a užili si focení v českých a moravských krojích. Odpolední tvůrčí dílna měla velký úspěch a výsledky svého snažení si pak mohli odvést s sebou domů. S ukázkami lidové hudby a tanců potom vystoupili muzikanti a tanečnice ze základní umělecké školy ve Stodůlkách. Na jejich představení pak navázala další akce, která většinu účastníků strhla a nadchla. S pomocí odborníků-tanečníků jsme se učili doulebskou. Jak jsme to zvládli, se mělo záhy ukázat na závěrečném rozlučkovém večeru.

Tomu ale ještě předcházela exkurze ve škole textilních řemesel, kde nás okouzila nádhera krajek, návštěva národopisného muzea v Letohrádku Kinských, výšlap na Petřín a pohled na panoráma Prahy. Závěrečné odpoledne bylo pro hosty odpočinkové (tedy jak pro koho, holky vpluly s vervou do nákupních center, až jim zbylo jen necelých 50,- Kč!). Pro tým, který to všechno pod vedením koordinátorky projektu prof. Kopecké v naší škole připravoval, to zase znamenalo závěrečný finiš a přípravu slavnostního večera - i večere (opět převážně z domácích zdrojů!). A pak přišly závěrečné proslovy a děkování, předávání certifikátů i dárečků, vystoupení našeho dudáka Marka s kvartetem zpěvaček v krojích s ošatkami plnými koláčů a preclíků, kterými pak obdarovaly všechny přítomné, pokus o doulebskou, kterou jsme se předchozí den naučili, závěrečná diskotéka a pak už jenom rozloučení a symbolické předání štafety Turecku. Goodbye, Prague, see you all in Turkey!

Vzpomínky na Turecko 2013

Dobře došli! Witamy! Vítejte! –Hosgeldiniz! Tak takhle – a přesně v tomto pořadí - nás vítali postupně hostitelé, když jsme dorazili do jednotlivých partnerských zemí našeho mezinárodního projektu A Visual Travel to Traditions. Po pobytu v Bulharsku v říjnu 2012 následovalo v lednu 2013 Polsko, těsně před velikonočními svátky 2013 Česká republika a teď na podzim tedy Turecko.

Samotný let naštěstí nebyl tak dlouhý, jak jsme očekávali. V Istanbulu jsme přestoupili a v pořádku jsme se dorazili na mezinárodní letiště Nevşehir Kapadokya v centrálním Turecku. Chvíli jsme vyhlíželi autobus, který nás měl dopravit až k hotelu, ale pak jsme se dozvěděli, že ho poslali na jiné letiště, a museli jsme si vzít taxi. Hotel byl docela luxusní a moderně zařízený. Většinu z nás asi nejvíc potěšilo, že v hotelu bylo připojení WI-FI.

V partnerské škole ve městě Avanos nás velmi mile přivítali, pořídily se skupinové fotky a hned nás čekaly prezentace zadaných úkolů. Byli jsme přesvědčeni, že se nám náš film docela povedl, ale po zhlédnutí tureckých prezentací jsme neměli slov. Byly asi opravdu nejlepší. Škola vypadala zvenčí jako starší budova, ale uvnitř byla moderně zařízena. V každé třídě byla velká rozkládací interaktivní tabule. Zdálo se mi, že jsou kvalitnější než ty, co se používají v českých školách. Po obědě následovaly workshopy v keramické dílně a v dílně na výrobu koberců. Na večeri se šlo do restaurace, jejíž interiér připomínal jeskyni. Programem pro tento večer měla být Turkish Night (Turecká noc). Ale během večera jsme došli k závěru, že to je spíše lákadlo pro turisty než ukázka tradic.

Jedním z největších zážitků byla prohlídka podzemního města, které bylo vybudováno jako úkryt před nepřítelem. Podívali jsme se po okolní krajině a po tradičním tureckém obědě jsme se přesunuli

do muzea pod širým nebem. Vlastně to bylo takové skalní městečko, které tvořila spousta jeskyní ve skále. V podvečer jsme si všichni užili procedury v tureckých lázních.

Poslední den nás čekal náročný program. Nejprve jsme se zastavili nad údolím “Uçhisar Güvercinlik“ (v překladu “Údolí holubů“). Později jsme se dostali na místní hrad, který byl asi před dvěma tisíci lety celý vytesán do skály. Před obědem jsme ještě stihli Ebru Art Gallery workshop a prohlídku mešity. Celý pobyt jsme zakončili slavnostní večerí na rozloučenou. Měli jsme několik chodů a během nich jsme sledovali fotky pořízené během našeho pobytu v Turecku. Po večeri následovala zábava. Pouštěly se tradiční turecké písničky, při nichž se nás turečtí studenti pokoušeli naučit jejich tance. Byl to pěkný večer.

Následující den ráno jsme museli vstávat brzy, protože jsme vyjžděli v 7:00 směrem k letišti. Z postele se nechtělo ze dvou důvodů: zaprvé se mi prostě chtělo spát, ale druhým důvodem bylo, že se mi v Turecku tak líbilo, že se mi jednoduše ještě nechtělo odjet. Ale všechno hezké jednou končí, že? Tak mi nic jiného nezbylo. Po snídani jsme se přesunuli na letiště. Sice jsme tam chvíli museli čekat, ale nebylo to nic proti asi šesti hodinám čekání na letišti v Istanbulu. Naštěstí jsme zvládli i to a pozdě odpoledne jsme přistáli v Praze. I když jsme přiletěli do deště, bylo hezké být zase doma. Rozloučili jsme se a vydali se každý do svého domova. Byl to ale divný pocit - opustit těch pár lidí, se kterými člověk v předchozích dnech trávil dvě třetiny dne a zvykl si na ně.

Těch několik dní v Turecku s partou bezva lidí z různých zemí jsme si všichni užili. Naučili jsme se něco o jiných kulturách a tradicích, procvičili jsme si angličtinu, někteří se možná i zlepšili. A to je přece jedním z cílů tohoto projektu. Byl to kvalitně strávený čas. A v jistém smyslu jsme se za ten týden naučili víc, než se naučili naši spolužáci ve škole.

Honza Švábek, 4. B

Itálie, Assisi 2014

Náš dlouhodobý mezinárodní projekt A Visual Travel to Traditions se pomalu chýlí ke konci. Teď na začátku března jsme absolvovali týden plný setkání a zážitků v italském Assisi. Hned v dubnu nás čeká ještě poslední partnerská schůzka ve Španělsku - a pak už zbydou jen fotky, filmy, videa a říha vzpomínek a dojmů, které jsme za ty dva roky nastřádali a vstřebali.

Do Itálie se vypravila skupinka 5 studentů 2. a 3. ročníku a spolu s nimi paní profesorka Obručnicková a koordinátorka projektu z české strany paní profesorka Kopecká.

Do hotelu ve městě Assisi jsme se dostali až kolem desáté večer. Příjemně nás překvapily velmi hezké interiéry, vybavení pokojů, ale především bylo velmi milé, že jsme stihli i večeři. Předkrm, těstoviny, různé druhy salátů – tentokrát i pak mnohokrát během pobytu jsme si užívali skvělou italskou kuchyni.

Další den jsme zavítali do partnerské školy. Istituto Professionale di Stato per i servizi per l'Enogastronomia, l'Ospitalità Alberghiera e i Servizi Commerciali je něco jako naše hotelová škola. Její studenti nejdříve vystoupili s prezentací o jednotlivých krajích Itálie. Pak přišel na řadu „domácí úkol“. Do Itálie měly všechny partnerské země projektu připravit film, který měl zachytit, jak se vaří nějaké typické jídlo dané země. A tak postupně Bulhaři, Turci, Italové, Poláci, Španělé a Češi krok po kroku názorně ukazovali postup pracovního postupu při vaření svého národního jídla. Naši reprezentanti si to samotné vaření a ochutnávání i následné ozvučení, komentování i střihání filmu pěkně užili. A jejich výtvar (tedy ten filmový) patřil pak k nejzajímavějším. Odpoledne jsme se vypravili na radnici na setkání se starostou města a dověděli jsme se více o našem hostitelském městě. Nakonec jsme se šli projít po Assisi a navštívili kostely sv. Františka a sv. Kláry. Z ocelové oblohy se spustil lijavec, a jelikož si většina z účastníků zapomněla deštníky, dovedete si asi představit, jak to dopadlo.

Třetí den jsme se vypravili mimo město. Nejprve nás cesta zavedla do Santa Maria degli Angeli, kde jsme se dozvěděli spoustu zajímavostí o životě sv. Františka a sv. Kláry. Pak nás autobus zavezl na velmi příjemné a zajímavé místo – do čokoládovny v Perugii. Prošli jsme si muzeum a viděli proces výroby a balení čokolády. A samozřejmě jsme také dostali ochutnat! Oběd byl zajištěný v restauraci Torre del Colle of Bevagna. Pak následovala prohlídka dílen starodávných řemesel, kde jsme se dozvěděli o výrobě papíru, mincí, voskových svíček a textilií.

Čtvrtý den skupiny se “ lámal chleba“. Reprezentanti zúčastněných zemí museli přímo na místě – v přímém přenosu - připravit nějakou národní specialitu. Poláci uvařili voňavou polévku, Turecko představilo Noah’s pudding, Bulhaři přišli s banitsou, Španělé zvolili tortillu a torrijas a Češi? Ti velmi zabodovali s klasickými českými bramboráky. Nelze samozřejmě zapomenout na studenty z italského týmu: ti ale jednak měli výhodu domácího prostředí, jednak cokoli z italské kuchyně je vlastně vynikající, ale hlavně: italští studenti jsou vlastně profíci – studují přece hotelovku! Ale my, Češi, jsme se rozhodně neztratili!

Po kulinařských hodech z právě vytvořených dobrot následovala tříhodinová procházka po Assisi a jejích památkách. Dokonce jsme viděli i muzeum římských památek. Po chvíli odpoledního volna jsme se sešli na rozlučkové večeri, tentokrát stylové, dobové – ocitli jsme se rázem ve středověku.

Poslední den jsme museli být připraveni i se zavazadly už velmi brzy ráno. Odjíždělo se totiž do Říma a do Assisi se už nikdo nevracel. Na Řím už nám bohužel nezbylo moc času, byli jsme tam jen na skok, ale stihli jsme aspoň Vatikán a chrám sv. Petra. A teď už se těšíme na duben a Španělsko!

Španělsko

Poslední část projektu Comenius se uskutečnila 7. – 12. 4. 2014 ve Španělsku v Calatayudu.

Trasu Praha – Paříž - Madrid jsme absolvovali letadlem. Ve španělském hlavním městě se k nám připojili další účastníci projektu z ostatních zemí (Bulharska, Turecka, Polska, Itálie) a autobusem jsme pokračovali do městečka Calatayud. Tam jsme dorazili ve večerních hodinách a hned nás přivítaly španělské rodiny, ve kterých jsme byli ubytováni. Po krátkém seznámení jsme odcestovali každý do své hostitelské rodiny. Já jsem bydlela u sympatické slečny jménem Andrea, která po

dobu mého pobytu ubytovávala zároveň také Francouzku, která se účastnila jiného projektu.

Ráno jsme po snídani v rodině navštívili školu, ve které si pro nás připravili úžasné přivítání. Procházeli jsme chodbami, kde hrála hudba a stáli malí žáci, kteří drželi vlaječky účastnických států. Na chodbách byly vyvěšeny fotografie týkající se jednotlivých zemí. Českou republiku reprezentovala nádherná grafika Pražského hradu, kterou vytvořila podle fotografií jedna z maminek. Návštěva školy byla až dojemná, zanechala v nás neskutečný zážitek. Po oficiálním uvítání jsme zhlédli video o hostitelské zemi a dověděli se více o španělském systému vzdělávání.

Ve Španělsku samozřejmě nemohla chybět prohlídka býčí arény, kde nám předvedli různé triky, jak vyhrát nad býkem. Na přehlídku španělských tanců jsme se přemístili do tanečního sálu. Zazněly kastaněty, zavířilo flamenco a my jsme se zaujetím sledovali ukázky tanců z Argonie a Andalusie. A mimochodem – mě tam vyzval jeden španělský tanečník k tanci! Bylo to velice vtipné, protože celou dobu na mě mluvil španělsky. No, umíte si to určitě představit, ale byla legrace.

Ve středu jsme hned ráno vyrazili autobusem do Zaragoza. Tam jsme navštívili starý muslimský letní palác La Aljafería, katedrálu La Seo a nejdůležitější baziliku v hispánském světě jménem Basilica del Pilar. Prohlédli jsme si město a radnici a poté následoval rozchod po španělském náměstí - Plaza de España. Výlet v Zaragoze jsme zakončili společnou fotografií na kamenném mostě s výhledem na řeku Ebro. Cestou zpět byl v autobuse čas na bližší seznámení a večer jsme trávili spolu s našimi španělskými přáteli.

Ve čtvrtek nás čekalo nejdřív setkání se starostou Calatayudu. Poté jsme si prohlédli velkou výstavu fotografií tradičních zvyků a řemesel, které účastníci z jednotlivých zemí museli pořídit před návštěvou Španělska. Pak jsme se společně sešli v divadle k oficiálnímu závěrečnému rozloučení a poděkování. Zástupci jednotlivých zemí byli pozváni na pódium a za zvuků hymny příslušného státu se promítaly fotografie, které byly pořízeny v dané zemi v době, kdy byla hostitelskou zemí. A ještě večer jsme se zúčastnili velké slavnosti. Jedno z náměstí v Calatayudu bylo slavnostně pojmenováno náměstím Evropy a byla na něm odhalena plastika symbolizující tento kontinent. Následovala společná večeře v restauraci. Během lehkého po jídání jsme poříдили skupinové fotografie, abychom měli památku.

V pátek ráno jsme navštívili krásný klášter jménem Monasterio de Piedra. Po návštěvě kláštera jsme přešli do přírodního parku, kde jsme měli 3 hodiny na to, abychom si v menších skupinkách vše v klidu prohlédli. Velice nás zaujaly vodopády, ke kterým jsme se mohli přiblížit a vyfotografovat si je. Po návratu do Calatayudu jsme vyrazili společně na pizzu – vzali jsme si ji s sebou a posadili jsme se v nedalekém parku. Nerozhodila nás ani bouřka, která se městem v tu dobu přehnala. Řekli jsme si, že si ty poslední společné chvíle užijeme za každou cenu. Večer končil tím, že už jsme se začali pomalu loučit. Věděli jsme, že v sobotu je konec a nás čeká cesta zpět do rodné země. Loučili jsme se s Poláky, které už ti v sobotu odjížděli na letiště do Barcelony.

To sobotní ráno bylo pro nás kruté: budíček ve 4 hodiny ráno, sbalit všechny věci, vyrazit na autobus a pak 3 hodiny jízdy do Madridu. Tady nás hned mezi prvními museli opustit Bulhaři. Loučení s nimi nám vešlo i slzy do očí,

protože jsme si vážně skvěle rozuměli. Pak nás opustili Italové a v autobuse jsme zůstali my a Turci. Odjeli jsme do centra Madridu, kde jsme trávili čas do doby odletu. Stihli jsme navštívit proslulé Prado i nakoupit suvenýry pro naše nejbližší. Do České republiky jsme po krátkém mezipřistání v Amsterdamu dorazili ve 22:30 s hlavou plnou zážitků.

Na tento výlet budu dlouho vzpomínat, protože jsem poznala mnoho úžasných lidí, s kterými jsem neustále v kontaktu. Věříme, že se ještě někdy uvidíme.

